

με σιτάρι το οποίο στη συνέχεια το ανάλλασσαν με γάλα που έπαιρναν από βοσκούς στους πρόποδες του Υμηττού. Ο πατέρας του εργαζόταν στο εργοστάσιο του Λαυρά. Το κριτήριο για την πρόσληψή του, όπως και των υπολοίπων εργαζομένων, ήταν η ταχεία ολοκλήρωση του μεσημεριανού γεύματος...

Πώς ήταν τα Σούρμενα.

Όταν ήρθαμε ήταν ένα βουνό, τίποτε άλλο, και μέναμε σε σκηνές. Ανοίξαν ένα πηγάδι για να μας τροφοδοτούν με νερό. Σπίτια άρχισαμε αργότερα να φτιάχνουμε μόνοι μας με πλιθρες, που τις έκαναν με χάρμα και σανό μέσα σε καλούπια κι ύστερα τις αφήνανε να στεγνώσουν στον ήλιο. Ο πατέρας μου ήταν ψάλτης στην εκκλησία εδώ. Η μητέρα μου πήγαινε και δούλευε στο δρόμο της Βουλιαγμένης, που άρχισαν να

🗨 **Κάθε εβδομάδα έρχονταν στο σπίτι και μας έπαιρναν ό,τι καλό είχαμε, λεπλατούσαν** 🗨

τον ανοίγουν, λίγο μετά που ήρθαμε. Κουβαλούσε υλικά με το καρότσι κι έτσι ζούσαμε, γιατί ο πατέρας μου ήταν και φιλάσθενος. Δούλους μας είχανε... Τα αδέρφια μου πηγαινοέρχονταν στο Παγκράτι, στο σχολείο, με τα πόδια. Εμένα με βάλανε να μάθω ραπτική, στο Κολωνάκι. Υστερα έραβα σε πλουσιόσηπτα... πούλησα κι ένα οικόπεδο στη Βουλιαγμένης για να πάρω ραπτομηχανή. Να παντρευτώ άργησα, το 1948, κι έκανα έναν γιο. Έναν αλλά λέοντα, το γιαντρί μου.